

opskræmt hendes Stolthed. Hun fastslog for sig selv, at hun intet havde at beklage sig over. Af egen fri Vilje havde hun knyttet sin Skæbne til en hende fremmed Mand, og det var alene hos sig selv, hun skulde søge Forklaringen paa den Magt, han havde haft over hende.

Hun vilde ikke ynkes, — ikke af andre, ikke heller af sig selv. Og iøvrigt indløb nu ogsaa fra forskelligt Hold de første Bekræftelser paa, hvad Per havde skrevet om den Lykke, han gjorde i den tyske Hovedstad. Ivan traf en Dag i »Gryden« en svensk Billedhugger, som netop kom fra Berlin og der en Aften havde været sammen med Fritjof og Per paa en Kunstnerkneipe; og omtrent samtidigt omtalte Gehejmecommerceraadinden i en Fødselsdagsbillet til Fru Salomon »den charmannte Danskers« Visit i et Par Vendinger, der røbede den gamle Dames aabne Blik for hans ydre Fortrin. Langt mere Betydning for Jakobe fik dog en Passus i et Brev, som Professor Pfefferkorn havde sendt sin Ven Aron Israel, og som denne en Dag paa Gaden havde omtalt for Ivan, der straks udbad sig Tilladelse til at laane det og endnu samme Dag bragte det hjem, idet han svang det over Hovedet som et Sejrsbudskab. Efter at have læst det højt i Dagligstuen for Forældrene sendte han det op til Jakobe i en Konvolut med Paaskriften »*Vive l'empereur!*« Der stod i Brevet:

»— — Forresten lever jeg i Øjeblikket i ganske